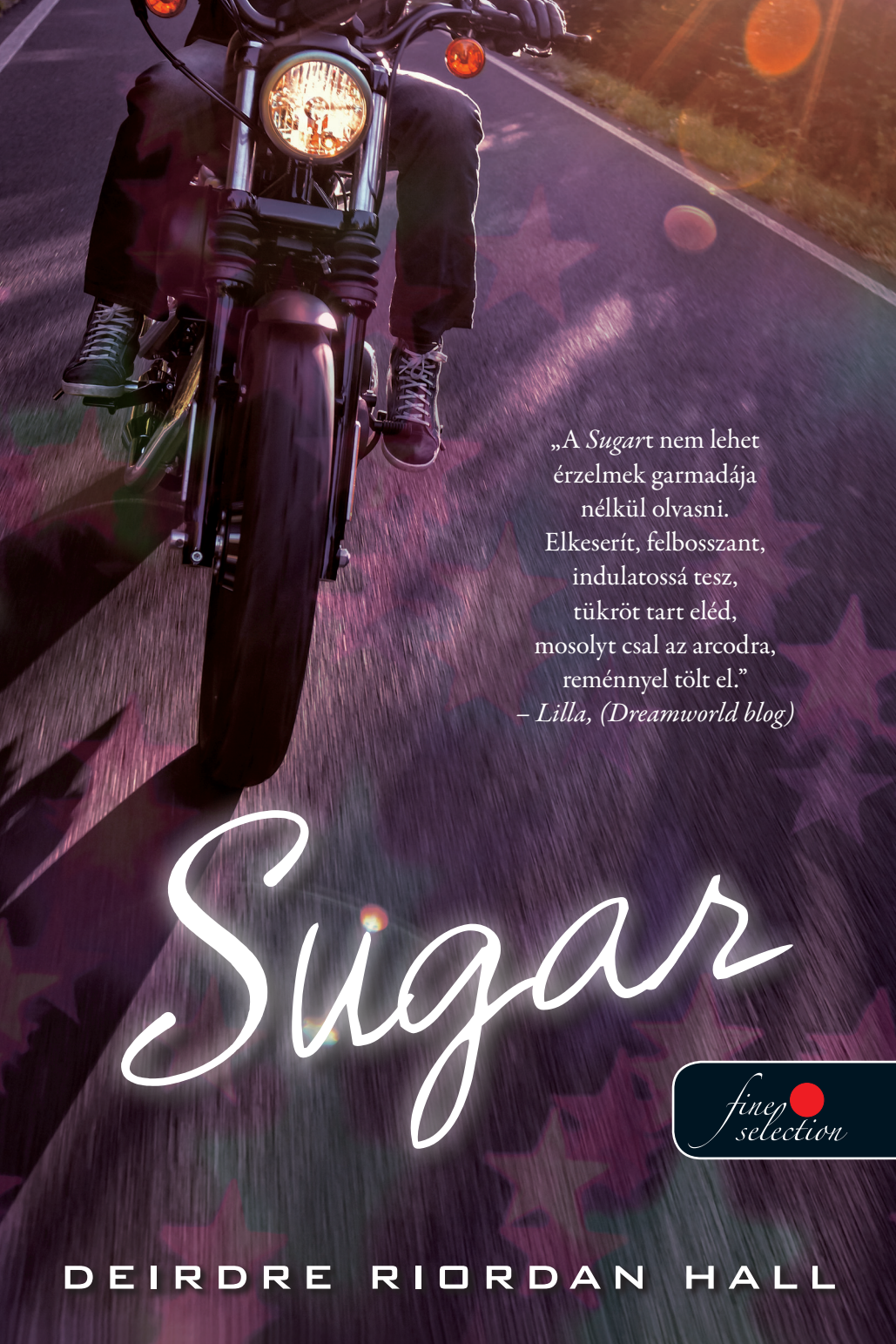

„A *Sugar* nem lehet
érzelmek garmadája
nélkül olvasni.
Elkeserít, felbosszant,
indulatossá tesz,
tükroét tart eléd,
mosolyt csal az arcodra,
reménnyel tölt el.”
– Lilla, (*Dreamworld blog*)

Sugar

fine
selection

DEIRDRE RIORDAN HALL

DEIRDRE RIOR DAN HALL

Sugar

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Írta: Deirdre Riordan Hall
A mű eredeti címe: Sugar
Copyright © 2015 by Deirdre Riordan Hall
This edition made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com.

Fordította: Mergl-Kovács Bernadett
A szöveget gondozta: Egyed Erika

A borítót tervezte: Magocsa-Horváth Éva

A művet eredetileg kiadta: Amazon Publishing

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 399 803 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2016-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Mindazoknak, akik már kiléptek önmaguk árnyékából.

És azoknak, akik még nem: vár titeket a fény!

1. FEJEZET

– **TŰNÉS! KOTRÓDJ AZ UTAMBÓL,** Sugar! – kiáltja a bátyám, Görény.

A kezében tartott műanyag Big Gulp-pohárból kilöttyen a narancs-ízű szénsavas üdítőital. Nem vagyok elég fürge ahhoz, hogy kitérjek előle, mivel épp a nappalin vánszorgok keresztül a szennyeskosarat cipelve.

Görény letarol. Várhatott volna egy kicsit, vagy kikerülhetett volna, de ő buldózerként szeret közlekedni. A vastag ragasztószalaggal megfoltozott kosár a magas könyvespolc felé billen, amin mama porcelán-baba-gyűjteménye kapott helyet. A polc meginog. Lelki szemeim előtt leperreg, ahogy a babák a földre zuhannak, és szilánkosra tört, merev, gúnyos mosollyal merednek rám. Hála istennek a polc visszanyeri az egyensúlyát, csupán a nedves ruhák terülnek szét a szőnyegen, a méltóságom maradékával együtt. Megkapaszkodok a kanapé háttámlájában, négykézlábra ereszkedek, és összeszedem a nedves ruhákat.

Görény lehuppan a kanapéra, a kis vackára, és elindítja a videojátékot.

– A fene essen beléd, folyton útban vagy! – morogja, miközben egy repesz átszáguld a képernyőn.

– Sajnálom – felelem halkan, inkább magamnak, mint neki.

Az igazságtól elnehezülve az ajtókeretnek dőlök. Folyton útban vagyok. Így van ez, mióta az eszemet tudom. Én vagyok az a kövér, félig Puerto Ricó-i, félig lengyel lány, aki nem találja a helyét sem a saját bőrében, sem sehol máshol. Mindig is túl sok voltam, mégsem elég.

A csokoládé utáni vágy szokatlan pontokat szólít meg a testemben – az ujjaim között feszülő vékony bőrt, a nyelvem alatti részt, a térdem és a combom közötti területet –, és a konyha felé terel. Elvonja a figyelmemet a teregetésről és az egyéb tennivalóimról. A nappaliban hagyom a kosarat.

Pontosan követem a piros doboz hátulján lévő utasításokat, ahogy mérek és keverek. Nyers tésztát lapátolok a számba, a maradékot pedig kimérem a formákba. Beállítom a sütőn az időzítőt a dupla csokis cupcake számára, majd sietve beviszem mamának az ebédet, aki rám parancsol, hogy hozzam be a sószórót és a szénsavas üdítőjét, valamint kerítsek új elemeket a távirányítóba. Végül keresztlüncipelem a szennyeskosarat a nappalin, de ez alkalommal messzire elkerülöm Görényt.

Küszködve próbálom elhúzni a hátsó tolóajtót a rozsdátté sínen. Minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy ki tudjam nyitni. Kilépek a hívogató napfényre. Kiteregetem a ruhákat a kötélre. Ma szombat van, mosásnap. Miután kiteregetem a ruhákat az első madzagra, kifújom magam.

Annyira nem vagyok formában! Leszidom magam. Nem volt ez mindig így. Nem, ez így nem egészen igaz, mert a különbség csupán annyi, hogy korábban nem az én feladatom volt a mosás. Egy apa nélküli kövér lány vagyok egy kövér családban. Papát homályos körvonalként látom magam előtt, halovány, üres és sötét, mintha a ragyogó napnak háttal állna, és nem tudnám kivenni a részleteket. Kövér

Henry – a másik bátyám, aki négyünk közül a legvékonyabbnak mondható, bár egyáltalán nem az – szerint mindannyian szégyent hoztunk a papára, amikor nem fért be mellénk a templomi padba, mert annyi helyet foglaltunk el. Talán azért hagyott el minket, mert elege lett belőlünk, vagy kitoloncolták, vagy börtönbe került, mert valami szörnyűséget tett. Elhagyott minket, de vajon miért? Sosem fogom megtudni.

A festékfoltos fémoszlopnak dőlök, amik között a szárítókötelek feszülnek. Izzadság csorog a homlokomról a szemembe. Ettől függetlenül örülök a fénynek, mert érzem, hogy beszívárog a bőröm alá, pontosan oda, ahol az igazi énem rejtőzik. A barátnőm, Brittany szerint én egy kövér lány testébe zárt sovány lány vagyok. Én csak azt tudom, hogy terebélyes vagyok, és ezzel mindenki tisztában van a városban. Veszek egy mély levegőt, és a zsebembe nyúlok. Egy aprócska, karamellel és csokival töltött cukorkát tapintok ki. Befalom, és várom a megkönnyebbülést.

Nem titok, hogy imádom az édességet, viszont akárhányszor valami édeset eszek, vattacsomóként érzem a büntudat és a szégyen ízét is. Tudom, hogy minden feleslegesen bevitt kalória egy lépéssel közelebb visz a kettes típusú cukorbetegséghez és az elhízáshoz, ami mama életét is veszélyezteti, de nem tudok leállni.

A csokoládé lágy és krémes ízét érzem a nyelvemen. Ahogy szétolvad a számban, enyhül a fejemben tomboló zűrzavar. A tejes-kakaós édesség úgy terjed szét az ereimben, mint amikor egy gát átszakad, és a kizúduló víz elönti a kiszáradt területet. Az édesség hatására úgy érzem, hogy szeretnek és törődnek velem. De aztán egy szempillantás alatt visszazuhanok a valóságba. Az izzadt ujjaim között morzsolgatótt csomagolás arra emlékeztet, hogy senki és semmi nem kér belőlem. Befejezem a teregetést.

Elönt a büntudat, amikor mamára gondolok, aki ágyban fekszik, mert nem tud mozogni. Nem szabadna panaszkodnom – még magamnak sem – amiatt, hogy az én nyakamba szakadt a rengeteg házimunka, a mosás, a takarítás, a főzés és a vásárlás. Egy hét múlva kezdődik az új tanév, én pedig amiatt aggódom, hogy képes leszek-e megbirkózni ennyi mindennel. Mama ellátásához egy tábornokra és egy hadseregbe lenne szükség. Görény nem segít. Sőt, legutóbb, amikor épp felmostam, sáros csizmával végigrappolt a házon, és irtózatoss disznóólat hagyva maga után vagy fél tucat hot dogot készített magának a konyhában. Nekem egy sem jutott.

A tekintetem a ház mögé kalandozik, az ott húzódó, erdő által határolt területre. A távolból krosszmotorok hangja ér el hozzám. Görény várhatóan bármelyik percben feltápaszkodik a kanapéről, és csatlakozik a haverjaihoz a pályán. A motorozás az egyetlen dolog, ami képes elszakítani a tévéképernyő elől.

– Sugar! – kiabálja mama a házból.

Ideiglenes nyugalmam elillan. Felkapom a kosarat, és visszavánszorgok a házba.

Görény mereven, zombiként bámulja az élethű tűzharcot. Egy pillanatra sem szakítja el a tekintetét a képernyőről, miközben az ujjai villámsebességgel járnak a konzolon. A robbanások hangja elnyomja a krosszmotorok hangját.

– Töltsd újra a poharamat! – reccsen rám.

– Töltsd újra magadnak! Miért nem nézel be inkább mamához, hogy mit szeretne? – kérdezem, megtartva a három lépés biztonságos távolságot.

Az izzadástól feszült leszek.

Görény felkap egy porcelánelefántot a dohányzóasztalról, és hozzám vágja.

Ügyetlen vagyok, nem tudom elkapni. Amikor becsapódik a padlóba, letörik az ormánya. Lehajolok érte. A farmerom derékresze a hasamba vág, ahogy felkapom.

– Most nézd meg, mit csináltál! – mondom.

– Most nézd meg, mit csináltál, te hájpacni! – vág vissza Görény, le nem véve a szemét a játékról.

– Bagoly mondja verébnek – motyogom, ahogy végigmegyek a folyosón.

Tudom, hogy gyerekesen viselkedek, de Görény akkora seggfej! Próbálok nem veszekedni vele, próbálok tartani a számat, de néha... néha legszívesebben üvölténék vele. Azt kívánom, bár kimenne a többi idiótával motorozni és quadozni. Kergessék csak egymást az erdőben, addig is nyugtom van tőle!

Kiveszem a sütitet a sütőből, hogy kihűljenek. Habkönnyű tetejük arra csábít, hogy beléjük harapjak. Nem érdekel, hogy megégetem a nyelvem. Újabb csokihullám önti el a testemet. Mama megint a nevemet kiáltja.

A folyosó fala mentén szeméthalmok sorakoznak. Az ajtóhoz közeledve csak az egyik oldalról tudok belépni mama szobájába.

– Hívtál? – kérdezem, és lenyalok egy morzsát a számról.

– Leejtettem a távirányítót – mondja, és egyik hatalmas karjával bosszúsán a padlóra mutat.

A tévében ugyan épp reklám megy, de délután kettőre jár, és ilyenkor adják a kedvenc műsorait, amikről nem maradhat le. Évek óta egy évadot sem mulasztott el, még az ismétlést sem.

– Semmi gond – nyugtatgatom. – Jól érzed magad?

Lehajolok, hogy felvegyem a távirányítót. Mama nehézkes, sípoló légzését hallgatom. A farmerom gombja ismét fájdalmasan beleszúródik a hasamba. Odaadom mamának a távirányítót.

– Kapcsold be a klímát! És tedd a hátam mögé azt a párnát! – utasít.

Megteszem, amire kér, de ahhoz át kell bukdácsolnom egy halom ruhán, egy papírokkal teli műanyag rekeszen és egy ventilátoron, aminek hiányzik az egyik lapátja.

– Tehetek érted még valamit? – kérdezem.

Köhögés tör fel a torkából. Az erős, száraz köhögés pont akkor marad abba, amikor elindul a szappanopera főcímenéje. Mamát egész nyáron kínozza a köhögés, de azt állítja, hogy semmiség, és azt hajtogatja, hogy nincs szüksége orvosra. Az igazat megvallva, fogalmam sincs, hogy vinném el őt a rendelőbe ilyen állapotban. Nem hiszem, hogy képes lenne beszállni a régi Honda Accordba, amivel a boltba járok, és reményeim szerint majd az iskolába is. Tavaly busszal jártam, és el kellett túrnöm, hogy mályvacukorral dobálják a fejemet a hátul ülő suhancok, akik felajánlották, hogy szívesen megetetnek, és olyanokat kiabáltak, hogy: „Ugyan már, Sugar, tudjuk, hogy szereted az édességet!” és „Kapj el egyet a száddal!” Mintha valami bazári majom lennék.

Aggodalommal tölt el az is, hogy vajon mit mondana az orvos. Legutóbbi információim szerint mama több mint 226 kilogrammot nyom, de ezt majdnem négy hónappal ezelőtt mérték, és biztos vagyok benne, hogy azóta hízott. A térde idén tavasszal megadta magát, amikor az elülső verandán rálépett egy korhadt lépcsőfokra. Egyáltalán nem mozdult ki itthonról azon kívül, hogy párszor elment az orvosi rendelőbe. A legutóbbi alkalommal az orvos megállapította, hogy cukorbeteg, és a lelkére kötötte, hogy fogynia kell, de mama makacs, mint az öszvér, úgyhogy figyelmen kívül hagyta a figyelmeztetést. Meg aztán, hogyan fogjon neki? Nem az a „futópados” típus, edzőterem nincs ebben a porfészekben, a diétázást pedig kínzásnak tekinti. Amivel maximálisan egyet kell értenem.

Mindketten tisztában vagyunk azzal, hogy fogynia kellene, de a *Zsírégétők* versenyzőivel ellentétben mamát nem segíti egy profi csapat abban, hogy megszabaduljon a feleslegtől.

Mama mélyet szippant a cigarettából, mire elakad a lélegzete. Magamban számolom, hogy eltelik majdnem egy perc, mire a köhögése abbamarad. Érzem, ahogy a testemet átjárja az aggodalom.

– Maradt még csipsz? – kérdezi. – Megenném azzal a szósszal, amit vettél.

– Mindjárt megnézem. Bár esélyes, hogy Görény megette – motyogom.

Feltúrom a spájzot és a hűtőt. Csodák csodájára van még egy zacskó csipsz, és megtalálom az üveg savanyúság és tejföl mögött rejtőzködő szószot is. Beledugom az ujjam, megkóstolom, majd beviszem mamának.

A konyhába visszatérve a pulton sorakozó cupcake-ek vonják magukra a figyelmemet. Mamának is van kedvence, és nekem is: az övés, az enyém édes. Szerencsésnek mondhatom magam, mert vele ellentétben én nem vagyok ágyhoz kötve.

Pár perccel később meghallom a postás határozott lépteit az elülső verandán. A postaláda tetején lévő apró bedobónyílás ajtaja nyikorogva nyílik és csukódik. Várok az ajtónyitással, mert nincs kedvem sem csevegni a postással, sem a kérdéseire válaszolni azzal kapcsolatban, hogy mama hogy van. Mr. Sheridan és mama egy iskolába jártak, és a férfi mindig érdeklődik mama hogyléte felől, de mégis, mit mondhatnék?

A postásunk sportos és fitt. Ha velem egyidős lenne, biztosan azok közé tartozna, akik gúnyt űznek belőlem. Azonban mama nem volt kövér, amikor annyi idős volt, mint én, és ezt igyekszik is folyton kihangsúlyozni. Mondjuk, amúgy sem tudom elképzelni, hogy valaki

cikizni merté volna mamát. Még azelőtt széttépte volna az illetőt, hogy egy hang elhagyta volna a száját.

A nagymamám által készített családi fotómontázson állapodik meg a tekintetem, ami ferdén lóg egy poros, barna keretben. Pár évre rá meghalt, és visszaköltöztünk ide, abba a házba, ahol mama felnőtt. A fekete-fehér képen látszik, hogy akkoriban a ház rendezett és gondozott volt. Talán a súlyunk gyötörte meg ennyire.

Látom az egykori mamát, ahogy a pomponcsapatába tartozó lányokkal körbevéve mosolyog. Rövid, zöld-fehér szoknyát visel, a mellkasán aranyszínű Blazers felirat. Nagyon hasonlít ahhoz az egyenruhához, amit manapság hordanak a lányok. Annyira nem izgat a dolog, de azért igazi áldás lenne beleférti egy szoknyába. Persze tudom, hogy úgysem fogok soha ezek közé a lányok közé tartozni.

Amikor mama várandós volt Kövér Henryvel, harminc kilót szedett fel, amitől azóta sem tudott megszabadulni. Görénnyel a dupláját szedte fel, velem pedig már nem volt visszaút. Mama azt állítja, hogy az én születésem volt a legnehezebb, és azért nevezett el Mercynek – azaz kegyelemnek –, mert a Jóistenhez imádkozott, hogy könyörüljön rajta, és jöjjön már ki az a gyerek, lehetőleg gyorsan. Valószínűleg komplikációk léphettek fel, mert az orvosa megkérdezte, szeretné-e eltávolíttatni a méhét, mire mama azt felelte:

– Még szép! Mégis, mi hasznom származott belőle?

Mama nem akart több gyereket, igaz, már a meglévőket sem akarta, és sosem sikerült megszabadulnia a terhesség során felszedett kilóktól.

Engem Sugarként ismer mindenki.

Kiszedem a leveleket a postaládából. Szellő rezegetti a ház előtt álló nyírfa ezüstzöld leveleit és hűsíti a karomat. Jó pár csekket kapunk. A paksaméta alján lévő két borítékon az én nevem áll. Az elsőn

nyomtatott címke szerepel: *Mercy Bella Legowski-Gracia szüleinek*. A feladó címeként az iskolakörzetem iskolafelügyelőjének irodája van feltüntetve, amiből arra következtetek, hogy a levélben arról van szó, hogy idén elkezdem a tizenegyedik osztályt.

Bella. A jelentése – *gyönyörű, tökéletes* – egyáltalán nem illik rám. Papa adta nekem ezt a nevet a második vezetéknevemmel, a Graciával együtt. Egyáltalán nem vagyok olyan gyönyörű, mint az emberekből vámpírrá lett közismert szereplő, és pont annyira vagyok tökéletes, mint a csorba porcelánelefánt. Nos, a Bella idén elég népszerű kutyanév, ami sokkal jobban jellemez engem. A levélkupac tetejére helyezem a másik levelet, amit szintén nekem címeztek, és hagyom, hogy a szellő belekapjon hosszú, sötét fürtjeimbe.

– Hé, Sugar! – kiáltja valaki az útról.

Felnézek.

Brandon Thorne karikázik el, a bicikliülése majdnem teljesen le van engedve. Fekete baseballsapkát visel. Buggyos nadrágja éppen csak bele nem akad a láncba, ahogy végigteker az utcán.

Időm sincs elmenekülni az elkerülhetetlen elől, mert olyan hangereővel zendít rá, hogy az egész szomszédság hallja.

– Kérsz kolbászt?

Bevágom az ajtót. A falon, a mama fotói melletti megsárgult fényképről a nagyapám tekint le rám. Egykor csemegeboltot üzemeltetett a városban, és a különleges kolbászáról vált ismertté. A „csemegebolt” feliratból mára csak a „bolt” maradt. Kismillió egyéb dolog – a hírességek botrányai vagy a közösségi média – köti le a helyi kamaszok figyelmét, de úgy tűnik, ezt a lényegtelen információt semmi sem tudja feledtetni. „Kolbászos” családom történetét végigkísérték a szexuális töltetű célozgatások, és manapság sem tudják megállni, hogy ne élcelődjének rajtam, a kövér lányon, a kolbászos főszer unokáján.

Természetesen a bátyáim nem tesznek ez ellen semmit. Habár mindketten legalább annyira testesek, mint én, nem kell mindennap elviselniük a piszkálódást, a taszigálást vagy a megaláztatást. Az esetek felében nem ők a szenvedő fél.

A ház nyújtotta biztonságban az ajtónak dőlök. Szemügyre veszem a második borítékot, ami rózsaszín. Ismerős, lendületes kézírással szerepel rajta a nevem: *Sugar Legowski-Gracia*. Egy cupcake-es matricával van leragasztva a boríték nyelve. Mielőtt kinyitom, bemasírozok a konyhába, és bedobok két dupla csokis cupcake-et a számba. Kinyitom a hűtőt, és kiveszek a csomagból egy pudingot. Letépem a tetejét. Három kanál után már a műanyag pohár alját kapargatom. Aztán befalom a következőt, majd még egyet. Mire észbe kapok, kivégzem a bostoni krémtorta ízű hatos csomag pudingot. A szoba túloldalán megrezzen a telefonom.

Van egy barátnőm. Vagy valami olyasmi. Brittanynak hívják, az ő üzenete jelenik meg a kijelzőmön: *Úristen! Meghívtak...*

Csak akkor tudom elolvasni az üzenet többi részét, ha megnyomom a telefonom alján lévő gombot. Nem foglalkozom vele, mert senkivel sem akarok beszélni. Bevonom cukormázzal a sütitket, és óvatosan, de határozottan lenyalogatom a kést. A nyelvem még mindig bizsereg ott, ahol korábban megégettem. A szám viszket az édes pudingtól és a cukormáztól. Kutakodni kezdek a konyhaszekrényben, és találok egy bontatlan csomag sajtos pufit. Én rejtettem oda korábban egy kancsó és néhány tálka mögé. Szeretem az édességet, de ha túl sokat eszem belőle, gyakran kell valami sós, hogy ellensúlyozza a bőröm alatti bizsergést és csiklandozást. Addig dobálom a számba az extrudált puffancsokat, amíg az ujjaim narancssárgára színeződnek és megszomjazom.

Elönt a büntudat, ahogy körbenézek a konyhában. A pulton üres műanyag kosárkák és az összegyűrt celofán hever. A szétszórt csomagolóanyagok és a díszítéshez használt üres eszközök romjai fölött állok. Úgy merülök alá a megbánásba, mint az iszapba.

A halántékomra szorítom a tenyeremet. El akarok innen tűnni: el ebből a testből, el ebből a városból, el, el, el innen! De nincs menekvés.

Úgy tűnik, a bátyám végre elhagyta a vackát. Magamhoz veszem a telefonomat és a levelet, és lezöttyenek velük a kanapéra. Feltépem a rózsaszín borítékot. Egy meghívót találok benne, amit élénk színű csíkok és azokkal kontrasztos polkapöttyök díszítenek. Középen ez a mondat áll: *Ezennel meghívunk Hillary hiperszuper tizenhetedik születésnapj bulijára!* A hátulján a buli tudnivalói állnak: a dátum – két hét múlva –, a téma, ami az édesség, és hogy a vendégek hozzanak fürdőruhát.

A telefonomért nyúlok, miközben eszeveszetten vágyom még egy pohár pudingra, annak ellenére, hogy a hasam undorítóan hullámozik, amikor csak megmozdulok. Vagy amikor levegőt veszek. Vagy egyáltalán létezés közben. A kanapé kispárnájára hajtom a fejem, és eltűnődöm, hogy vajon Hillary akart-e kedves lenni velem – mert az elmúlt öt évben nem ilyennek ismertem –, vagy a szülei beszélték rá, hogy hívja meg a teljes tizenegyedik évfolyamot. Ha ez a helyzet, akkor valószínűleg az összes végzőst is meghívta, mivel Hillary pasija, Will Archibald, a focicsapat kapitánya is az. Épp elég nehéz lesz, hogy egy hét múlva el kell viselnem a teljes iskolai közösség cseszegetéseit. Nem tetszik ez nekem. Egyáltalán nem.

Valamikor réges-régen a legjobb barátok voltunk Hillaryvel. Sok-sok évvel ezelőtt együtt játszottunk, még mielőtt a menő lányok, a szűk szoknyák és a szájfény berobbantak az életünkbe, vagy jobban

mondva, az *ő életébe*. Amikor rádöbbsent arra, hogy kövér vagyok, és nem fogok megváltozni, sőt, ami még rosszabb, hogy egyes körökben nem elfogadott hájasokkal barátkozni, elsodródott tőlem. Eleinte nem értettem, de amikor a környék általános iskolájából átkerültünk felső tagozatba, a helyzetem olyan kristálytisztává vált, mint a házunk mellett futó folyó. Ami amúgy egyáltalán nem tiszta. Értetetlen módon a méretem miatt nemkívánatos személyné váltam, nyűg lettem a többiek számára, és körülbelül annyira vágytak a társaságomra, mint belenyúlni az asztallap aljára ragasztott, agyonrágott rágógumiba.

Hillary a legfájdalmasabb ütest hetedik osztály elején mérte rám, ebédnél. Megkérdeztem tőle, hogy csinálunk-e együtt valamit sul után. Úgy meredt rám, mintha nem három fejem, hanem három rendkívül dagadt fejem lett volna. A lány, akivel üldögélt, láthatóan próbálta a nevetését a diétás üdítőjébe fojtani. Így aztán otthagytam őket, de még hallottam, ahogy Hillary azt suttogja:

– Ostoba hájfej! Fogalmam sincs, miért szólított meg. – Aztán nevetésben törtek ki, és ez azóta is így megy.

Hillary papája, Walter Prescott mamával együtt nőtt fel, barátok voltak, de a férfi elhagyta a várost, hogy főiskolán folytassa a tanulmányait. Később üzleti diplomát szerzett, majd átvette a családi vállalkozásként működő dobozgyár vezetését, ami jóformán a város egyetlen munkahelye. Walter és mama nagyjából tíz éve nem látták egymást, de a férfi mindig meglehetősen kedves velem, amikor összehatalkozunk, habár süt róla, hogy csak szánalomból az.

Prescotték nem gazdagok, felénk senki sem az, de több pénzük van, mint bárki másnak. Amikor a hiperszuper tizenhatodik születésnap buli helyett autót vettek Hillarynek, a csaj teljesen kiakadt. Az iskolában mindenki arról panaszkodott, hogy tizedikben elmaradt

az egyetlen valamirevaló buli. Gondolom, ezért adták be a szülei a derekukat, és rendeznek neki egy „hiperszuper tizenhetedik” születésnapi partit.

Életre keltem a telefonom, és elolvasom Brittany üzenetét: *Úristen! Meghívtak Hillary születési bulijára!*

Engem is, gondolom gyanakodva. Brittany nem érzi úgy, hogy hozzám hasonlóan kiközösítenék, de csak azért, mert nem kövér. Sőt, ami azt illeti, sovány, valóságos gebe. Nagyon ritkán látom őt enni, bár leginkább csak a suliban lógunk együtt, és én sem ebédelnék ott, ha nem járna az ingyenes ebéd mama állami segítye miatt. Azt még valamennyire meg tudom érteni, hogy Brittanynak meghívták, de hogy engem? Talán Hillary és a barátai a buszon történetekhez hasonló módon szeretnék megalázni úgy, hogy cukorkával és mályvacukorral dobálnak meg. Megírom a választ. *Engem is.*

Habozok, hogy elküldjem-e az üzenetet. Ha ez csak valami vicc, nem akarok lelkesnek és tudatlannak tűnni, mint egy vágóhídra készülő disznó. Kiegészítem az üzenetet: *Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.*

Kezembe veszem a távirányítót, és kényelmesen váltogatok a csatornák között. Nem igazán köti le semmi a figyelmemet, amíg rá nem találok a *Történetek* című műsorra. Pontban a reklámblokk kezdetekor megcsörren a telefonom.

– Alig hiszem el! Tudtam, hogy Hillary egyszer rájön, hogy mennyire menő vagyok. Csak azt nem értem, mi tartott neki ilyen sokáig – hadarja Brittany egy szuszra, naivan.

Brittany nem érzi, hogy különös. Én legalább tudom, hol a helyem.

– Jó, jó, de hol van az apró betűs rész? Szerinted a szülei mindenkit meghívtak, hogy helyrehozzák a tavalyi hatalmas hibájukat? – kérdezem.

– Ha az én anyám ilyet tenne, kinyírnám. És Hillary is – közli Brittany. – Nem, talán megváltozott a nyáron.

Brittany mamája rég lelépett. Az egyetlen közös bennünk az, hogy a mamáink biztosan nem szerveznének nekünk bulit.

– Egész életemben ismertem Hillaryt. Kétlem – felelem.

Brittany a szomszéd városon túl lakik, de mivel a középiskolánk regionális, ezért ő is ide jár. Akkor ismerkedtünk meg, amikor létrejöttek a menők, a sportolók, a kockák, a csodabogarak és a ki-közösítettek klikkjei. De igazán akkor kerültünk *közel* egymáshoz, amikor a tesitanár mindkettőnket „kiemelt” – bizonyára szívességet téve ezzel az évfolyamkönyvet összeállító bizottságnak –, mondván, úgysem lenne esélyünk bekerülni a focicsapatba. Brittanynak nincs egyensúlyérzéke és hidegen hagyja a sport, rólam meg ne is beszéljünk, szerintem egyértelmű.

– Király lesz! Ugye, te is jössz? – kérdezi Brit.

– Még gondolkodom rajta.

– Ugyan már, Sugar! – kérlel. – Te is tudod, hogy ez az egyetlen esélyünk!

Én azt tudom, hogy egy partimeghívó nem változtat azon, ahogyan a többiek látnak. Sugar vagyok. A kövér lány. És pont.

– Amúgy mit csinálsz a hétvégén? – kérdezi Brittany.

Gyakran teszi fel ezt a kérdést, de csakis távolságtartón, a telefon vagy az SMS mögé bújva, így egyikünk részéről sem merül fel az, hogy közös programot találjunk ki. Nekem közel kell maradnom az otthonomhoz, mert mamának szüksége van rám, és a házimunkát is el kell végeznem. Brittany párszor járt nálunk, de folyton az volt az érzésem, hogy attól tart, elkaphatja a kövérséget a Legowski-Gracia család tagjaitól, vagy összeomlik a ház, és maga alá temeti a csupa csont és bőr testét. Nem veszem a fáradságot, hogy válaszoljak a hétvégés

kérdésére, mert tudom, hogy úgysem számít. Elköszönünk, én pedig megígérem, hogy fontolóra veszem, elmenjek-e a buliba. Na, persze.

A nagyszüleim háza most azt a hálátlan feladatot látja el, hogy a Legowskik harmadik generációjának szolgál otthonául, de égető szüksége volna egy felújításra. A tető ereszt, a veranda fele leomlott tavaly télen, és amikor esik, Kövér Henry folyton azzal riogat, hogy: „Lehet, most a folyóba csúszik a ház.” Nem igazán törődik velünk. Ritkán látjuk, mióta barátnője és teljes állású munkája van a dobozgyárban. Legtöbbször a lány lakásán tartózkodik, kivéve, ha összevesznek. De legalább most már ő mos saját magára.

Végignézem a *Törtacsata* döntőjét. Egy óceán ihlette torta nyeri a versenyt. A torta első rétege a sellők pikkelyeire hasonlít, szinte foszforeszkál a zöldeskék árnyalat. A második rétegen úgy kanyarognak a motívumok, mintha egy polip lenne, a harmadik réteget pedig ehető gyöngyök díszítik művészi elrendezésben. Egy cukormázás tengeri kagyló koronázza a tortát. Jeleneteket vágnak be a cukrász tengerparti otthonáról. Végigfut az agyamon, hogy még sosem láttam az óceánt, és sosem hagytam el New Hampshire-nek ezt az isten háta mögötti szegletét.

A győztes cukrásznő szeme könnyel telik meg, és boldogan ugrál fel-le. Édességre vágyom. Valamire, ami elfeledtetik velem a tényt, hogy a mellettem lévő párnán heverő rózsaszín meghívó nem őszinte baráti felkérés. Ami enyhítheti a szomorú tényt, hogy teljességgel mellékes vagyok Brittany életében, csak arra kellek neki, hogy használhasa az SMS-küldést a telefonján, és hogy egy ormótlan, dagadt roncs vagyok, csokikrémmel a körmöm alatt és narancssárga sajtsíkkal a pólómon.

A zsebembe nyúlok egy újabb csokiért, de nem fér be a kezem. Kicsit lejjebb csúszom a kanapén, és tovább tapogatózom, de rá kell

jönnöm, hogy üres a zsebem. Feltúrom a bátyám által a dohányzóasztalon hagyott disznóólat morzsákért, de szokásához híven mindent befalt. Miközben a tévében mindenki boldogan, túláradozó örömmel gratulál a győztesnek, mama a nevemet kiáltja. Még lejjebb csúszom a kanapén. Soha életemben nem éreztem semmi olyat, aminek egy fikarcnyi köze lenne a büszkeséghez, ahhoz, amit a tévében ujjongó győztes érez. Én leginkább csak a szégyent ismerem.

2. FEJEZET

VASÁRNAP REGGEL FELHŐK SORAKOZNAK AZ ÉGEN. Esőre áll. Kivánszorgok az ágyból, majd belapátolom a maradék Lucky Charms gabonapelyhet. Sietek, hogy időben odaérjek a misére. Mama már régóta nem jár templomba, de én minden héten elmegyek a tornyos, fehér épületbe – amiről pattogzik a festék –, és a remény nyújtotta cérnaszálba kapaszkodok.

Görény sem jár misére, de nem bánom. Minél kevesebb figyelmet vonnak magukra méretes családtagjaim, annál jobb. Időnként látom a templomban Kövér Henryt, de nem jár minden héten. Az egyik hátsó padban ülök le, onnan figyelem Prescottékat, akik egy egész padot elfoglalnak elől. Kihúzott vállal, felszegett állal ülnek. Magamba roskadok, és hirtelen rám tör az éhség. Naivan azon tűnődök, próbáljak-e szemkontaktust felvenni Hillaryvel, hogy kiderítsem, vajon tényleg ő akart-e meghívni a bulira, vagy csupán kellemetlen közjáték eredményeként végezte a nevem egy rózsaszín borítékon. Amikor Hillary hátraveti a haját, rájövök, hogy pont annyira valószínű, hogy megbánta eddigi tetteit, mint az, hogy a Szűz Mária kerámiaszobor szeméből könnyek indulnak meg és hullanak alá a vörösbegy tojásának kék árnyalatában játszó ruhájára.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A prédikáció után felkészülünk az áldozásra. Lábujjhegyre kell állnom, hogy ki tudjam préselni magam a szűk padból a padsorok között húzódó folyosóra. Észreveszek pár srácot a suliból, és előnt az aggodalom: mi van, ha mind engem néznek?

Amint az ostya elolvad a nyelvemen, megkívánom a kenyeret. Elképzelem, ahogy a hosszú főhajó helyén fehér, krumplis és fahéjas-mazsolás kenyérszeletek sorakoznak. Eszembe jut a tegnapi torta a tévében, és összefut a nyál a számban. Megkívánom a csokoládét: vízésésként zúdul alá a gondolataimban, majd lágy hullámokat vet, és végül habzó, buborékos formát ölt. Majdnem elmosolyodok, amikor arra gondolok, mi lenne, ha azt javasolnám, hogy az íztelen ostya helyett kicsi, kerek cukorkákat osztogassanak.

Az áldozás után visszamegyek a helyemre, széthajtogatom a kis térdeplőpárnát, és térdre ereszkedek. Először a nagymamáért, Busiáért imádkozom – akit Boonak szólítottam – és a nagypapáért. Aztán elmondok egy imát mamáért és a családomért, beleértve papát is, végül magamért. Nem tudom pontosan, mit kellene mondanom. Minden héten azon tűnődök, hogyan fogalmazzam meg a kérésemet, de végül mindig megálljt parancsolok a gondolataimnak, amikor úgy érzem, túl messzire mentem, miközben változásért esedezem.

Ahogy kifelé igyekszem a templomból, megpillantom Prescottékát. Az ajtóban állnak és Caplin atyával beszélgetnek. A hátuk mögött felbukkan a nap. Végre kegyeskedett előbújni a felhők mögül, ragyogó fénnel borítva be az eget és kiemelve Prescotték tökéletes fehér amerikai mivoltát. Hillary kissé oldalt áll, szőke haja rendezett. Karcsú alakján kékeszöld szoknya és fekete blúz. Nyakában aranykereszt lóg. Eddig észre sem vettem, mennyire hasonlít az anyukájára. Ez a megfelelő alkalom arra, hogy érdeklődjek a bulival kapcsolatban, de egy hang sem jön ki a számon, csak félszegen mosolygok.